

לתענית חזרת: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 16:15

יציאת השבת: 17:15

ר"ת: 17:48

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 170 לשבת 6.12.2014 – תשע"ה כסליו יד

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

וישלח

וישלח יעקב (לב,ד)

במדרש פליאה אמרו "וישלח יעקב, שלח לו מת ורגליו בתוכו". וביאר בספר 'לב אריה' על פי מה שאמר רש"י על הפסוק (לב,ד): "ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו" ששלח לו אבנים טובות ומרגליות. והנה אם נכניס את המילה 'רגליו' לתוך המילה 'מת', נקבל את המילה "מרגליות", וזהו שאמרו "מת ורגליו בתוכו", לרמז על ששלח לו מרגליות. והגאון רבי רפאל כדיר זצ"ל רבה של נתיבות פירש בספר 'נפש חיה': שהנה רבקה התנבאה שיעקב ועשו ימותו באותו יום, ואכן מבואר במס' סוטה (יג,א) שבשעת קבורתו של יעקב אבינו הרג חושים בן דן את עשו ונתגלגל ראשו בין רגליו של יעקב. וזהו שרמזו יעקב לעשו ששלח לו מת ורגליו בתוכו, שאם עשו יהרוג אותו הרי שגם הוא ימות באותו יום ויהיה ראשו מונח בין רגליו של יעקב, ומוטב ששניהם יישארו חיים. (בארה של תורה גיליון 92).

ויהי לי שור וקמור צאן ועבד ושפחה (לבו)

יש להסביר את הכתוב על פי המסופר בתלמוד (פסחים קיא): אביי היה הולך בדרך, רב פפא היה הולך מימינו של אביי ורב הונא בנו של רבי יהושע משמאלו. והנה ראה אביי שמתקרב אליו לשמאלו שד אחד ששמו 'קטב מרירי', ואז תיכף אמר אביי לרב הונא שיעבור לצד ימין, ולרב פפא אמר שיעבור לצד שמאל מחמת שפחד שהשד לא יזיק לרב הונא. שאל רב פפא את אביי: "מדוע דאגת רק לרב הונא שהשד לא יזיק לו, ועלי לא דאגת שיזיק לי?" השיב לו אביי: "אתה השעה עומדת לך, והמזל שלך חזק כיון שאתה עשיר (שהיה משתכר ביין ושכר), והשד פוחד ממך". יוצא מדברי התלמוד, שאדם שהוא עשיר מזלו חזק, והשדים והמוזיקים פוחדים ממנו, ולכן אמר יעקב לעשו "ויהי לי שור וקמור צאן ועבד ושפחה". כדי שידע עשו שיעקב עשיר ומזלו חזק, ויזהר מלצאת איתו למלחמה.

ויירא יעקב מאד ויצר לו (לב,ח)

מפני מה כפל הלשון בתורה, לתיאור פחד יעקב מפני עשו אחיו: "ויירא – ויצר לו"? הרב "כלי יקר" משיב על כך ואומר: שכאשר שמע יעקב אבינו שהנה עשו אחיו בא לקראתו ועמו ארבע מאות איש למלחמה, הרי שמלבד זה שיעקב היה ירא מפגישתו הקריבה עם עשו ואנשיו, היה יעקב מצטער על כך שמן הסתם יש בכך משום בשורה רעה על מות אביו יצחק. שכן אמר עשו קודם בריחתו לחרן (בראשית כז,מא): "ויאמר עשו בלבבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי". ואם עתה זומם עשו להלחם עימו ולהורגו, הרי שמן הסתם אביו הצדיק איננו בין החיים. ומשום בשורה רעה זו "ויצר לו". נצטער יעקב, על פטירתו של צדיק.

ויאמר נסעה ונלכה ואלכה לנגדה, ויאמר אליו אדני ידע פי הילדים רפים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו פל הצאן, ועבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי (לג,יב-יד)

מה מבקש עשו מיעקב בדבריו אלו, ומדוע מסרב יעקב לבקשתו? באר רבנו בחיי על פי המדרש: עשו אומר ליעקב: "נסעה ונלכה" – בא ונחלק בינינו את העולם, לא כפי שעשינו בעבר. ב'הסכם' הישן שלנו חלקנו את העולם, כך שלך יש עולם הבא, ולי – העולם הזה. עתה – מציע עשו – נעשה שותפות: אני ואתה נחלק יחד את העולם הזה, וגם נחלק יחד את העולם הבא. יעקב ענה לו על כך: "הילדים רפים" – רכים במצוות, לא הספקתי, עדין, לחנוך אותם כראוי. על כן, אם אתן להם 'עולם הזה', הרוחניות שלהם עלולה להינזק, ואז "ודפקום יום אחד" – ביום הדין, 'ומתו פל הצאן' – ישראל, שנקראו 'צאן', לא יוכלו לסבל ייסורי גיהנם. על כן אין יעקב יכול להסכים להסדר שמציע עשו. ומהו הפתרון? "ועבר נא אדני לפני עבדו" – אומר יעקב, עשו יקח חלקו תחלה בעולם הזה, "ואני אתנהלה לאטי" – אני אעמד בגלותי ובשפלותי, ואסבול עול השעבוד מבלי לפרק אותו מעלי ומבלי למרוד. השעבוד הזה יהיה "עד אשר אבא אל אדני שעירה" – עד זמן הגאולה לעתיד לבוא בב"א.

וַיִּקַּח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה לַעֲשׂוֹ אָחִיו (לב, יד)

יש להבין מדוע יעקב ביקש לתת מתנה לאיש רשע כל כך? וכן לשון הפסוק: "מִן הַבָּא בְּיָדוֹ" צריך ביאור. ויש לפרש, שהרי כל ריבוי ממנו של יעקב הגיע לו מחמת ברכת יצחק אביו, ויצחק ברך את יעקב בגלל שחשב שהוא עָשׂוּ – שהביא לו ציד, והסיבה שיצחק חשב שהוא עָשׂוּ – הואיל וידי יעקב היו שעירות באותו זמן. ולכן יעקב הביא לַעֲשׂוֹ מתנות, כיון שמבחינה מסוימת הבהמות היו שייכות גם לַעֲשׂוֹ, שהרי ברכה נגנבה ממנו. וזה מה שכתוב "וַיִּקַּח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ" – היינו מחמת יָדוֹ, שבגלל היותה שיערה יצחק חשב שהוא עָשׂוּ.. (תפארת יהונתן).

וַיִּקַּח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה לַעֲשׂוֹ אָחִיו (לב, יד)

בספר 'קהלות יצחק' מבאר על פי דברי רבי יהודה החסיד (הובאו בדרכי משה י"ד סי' לה), שיש סימן לבדוק את הבהמה קודם שחיטה אם כשרה היא, ע"י שיעביר השוחט את ידו על ראש הבהמה, אם תשפיל את ראשה תחת יד השוחט, ודאי כשרה היא. ואם לא תשפיל ראשה תחת ידו, טריפה היא. כך נהג יעקב אבינו, העביר את ידו על ראשי הבהמות, ואלו שלא השפילו את ראשם – "מִן הַבָּא בְּיָדוֹ", שנשאר עומדות תחת ידו. אותם שלח לעשו אחיו, כי הן טריפות ולא כשרות לאכילה ולקרבתן. רמז נוסף בדבר, כתב 'בעל הטורים' על הפסוק "עֲזִים מְאֵתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רְחִלִּים מְאֵתִים וְאֵילִים עֲשָׂרִים" (לב, טו), שכל מילות הפסוק מסתיימות באות מ"ם, לרמזו, שכל הבהמות הללו היו בעלי מומין, בכדי שלא יקריב מהם עשו קרבן לעבודה זרה.

וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ פְּאֶשֶׁר עֵבֶר אֶת פְּנוֹאֵל וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכוֹ (לב, לב)

וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ – רש"י הביא מדרש אגדה שהכוונה וזרח לו לצרכו, לרפאות את צלעתו. בספר דברי יאיר מובא הסבר נוסף על מה ולמה זרחה לו השמש – בדרך החידוד: חז"ל אמרו (סוכה כט, א): "בשביל ד' דברים החמה לוקה", ואחד מהם על שני אחים שנשפך דמם כאחד". והנה רבקה אמרה (בראשית כז, מה): "לָמָּה אֶשְׁפֹּל גַם שְׁנֵיכֶם יוֹם אֶחָד" ופירש רש"י נתבאה שביום שימות יעקב ימות גם עשו. ולכן נאמר אחרי סיפור יעקב והמלאך "וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ", כי לו היה יעקב נהרג על ידי המלאך, היה גם עשו מת בו ביום, והיה נשפך דמם של שני אחים ביום אחד, והיתה החמה לוקה, אבל עכשיו שניצל יעקב נאמר: "וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ"...

וַיַּפֵּל עַל צַוְאָרְיוֹ וַיִּשְׁקָהוּ וַיִּבְכּוּ (לג, ד)

הגמרא אומרת (סכה נב ע"א), שלעתיד לבוא ישחט הקב"ה את היצר הרע, ואז הצדיקים בוכים והרשעים בוכים. הצדיקים בוכים, באמרם – איך יכלנו לכבש הר גבוה כזה? והרשעים בוכים – כיצד לא יכלנו לכבש חוט השערה כזה! אומר ה"חתם סופר": יעקב בכה באמרו – איך הצלחתי להתגבר על כזה הר, כמו עשו וארבע מאות האנשים שעמו? וכן כתוב בפסוק (עובדיה א, כא): "וְעֵלּוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַע עֲשׂוֹ".." עָשׂוּ הֵנוּ הָרַע. ואלו עשו בוכה – הכיצד הוא וארבע מאות איש עמו, לא הצליחו להתגבר על 'חוט השערה' הזה, ששמו יעקב! וזאת נרמז בפסוק: "עַד אֲשֶׁר אָבֵא אֶל אֲדֹנָי שְׁעֵרָה" (לג, יד) – יעקב עצמו אומר לעשו 'אני רק כשערה'. וַיִּבְכּוּ – איש איש וסבתו.

וְתַגְשֵׁן הַשְּׁפָחוֹת הִנֵּה וַיְלַדְיָהּ וְתַשְׁתַּחֲוֶיִן וְתַגְשֵׁן גַּם לֵאמֹר וַיְלַדְיָהּ וַיִּשְׁתַּחֲוֶיִן וְאַחַר נָגַשׁ יוֹסֵף וְרָחֵל וַיִּשְׁתַּחֲוֶיִן (לג, ו-ז) אנו קוראים בפרשת השבוע על הפגישה בין יעקב לעשיו אחיו. כאשר יעקב שולח את נשיו וילדיו להשתחוות לפני עשיו התורה מתארת זאת כך: "וְתַגְשֵׁן הַשְּׁפָחוֹת הִנֵּה וַיְלַדְיָהּ וְתַשְׁתַּחֲוֶיִן, וְתַגְשֵׁן גַּם לֵאמֹר וַיְלַדְיָהּ וַיִּשְׁתַּחֲוֶיִן, וְאַחַר נָגַשׁ יוֹסֵף וְרָחֵל וַיִּשְׁתַּחֲוֶיִן". נשים לב להבדל בין רָחֵל וְלֵאמֹר לַשְּׁפָחוֹת. כאשר רחל ולאה ניגשות עם בניהן להשתחוות כתוב "וַיִּשְׁתַּחֲוֶיִן" בלשון זכר, כלומר, גם הן השתחוו וגם בניהן השתחוו לפני עשיו. אך כאשר השפחות ניגשות להשתחוות כתוב "וְתַשְׁתַּחֲוֶיִן" בלשון נקבה, ומבאר אחד שמכאן מדויק שרק השפחות השתחוו לפני עשיו אך בני השפחות לא השתחוו בפניו. מדוע בני השפחות לא השתחוו לפני עשיו? ננסה להתבונן בהבדל בין בני רחל ולאה לבני השפחות. כאשר אדם מרגיש בטוח במקומו ובכבודו אין לו בעיה להתכופף ולהשתחוות, ולכן בני רחל ולאה היו מסוגלים להשתחוות לפני עשיו. אך בני השפחות שהסתובבו עם תחושת קיפוח ונחיתות מעצם היותם בני שפחות ולא בני אימהות, היו צריכים להוכיח את כבודם על ידי שלא השתחוו לעשיו. אנו רואים את התופעה הזו בחיים. אנשים מכובדים באמת מסוגלים להוריד מכבודם לפעמים, כי הם בטוחים במעמדם שלא יפגע, אך אנשים שלא בטוחים במעמדם נוהרים לא להשפיל את עצמם אף פעם, כי זה באמת יפגע במעמדם. "אֵיזְהוּ מְכַבֵּד? הַמְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת (אבות א, ד). זה לא רק תוצאה אלא גם הוכחה. אדם שמכבד את הבריות זה מוכיח שהוא באמת מכובד ואין לו בעיה לכבד אחרים! (יוסי קול הי"ו – מתוך העלון זו דרכנו גיליון 186).

וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם עֵיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ פְּנֵעַן (לג,יח)

"שלם בגופו, שנתרפא מצליעתו" (רש"י). ידוע כי תורתנו אינה 'נדיבה' במילים שלא לצורך, כתוב בפסוק: "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם עֵיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ פְּנֵעַן", וקשה, המילה "עיר" מיותרת, אפשר היה לרשום "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם לְשֵׁכֶם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ פְּנֵעַן", ונראה לתרץ בס"ד כי המילה נצרכת בפסוק כי היא באה לרמוז לנו את הנאמר בחז"ל (גדרים לב,ב): "עיר קטנה, זה הגוף". ועכשיו יובן הפסוק טוב יותר: "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם", במה "שְׁלֹם"? ב"עיר", שזהו גופו כמו שכתב רש"י שנתרפא מצליעתו והוא שלם בגופו.

וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלֹם עֵיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ פְּנֵעַן בְּבֵאוֹ מִפְּדֵן אֲרָם וַיַּחֲן אֶת פְּנֵי הָעֵיר (לג,יח)

ובמדרש (ב"ר יא,ז) מובא: "ערב שבת בין השמשות היה, ותיקן להם עירובי תחומין", ועוד מובא (שבת לג): "ותיקן להם מטבע". וצריך הבנה! ונראה שהסיבה שתיקן להם עירובי תחומין היא משום שרק כאשר הגיע יעקב לשכם – נרפא ממכתו, ועירוב תחומין שיעורו אלפיים אמה, שהן אלפיים פסיעות. וא"כ, לפני שיעקב נרפא – לא היה יכול למדוד אלפיים אמה ע"י פסיעותיו משום שהיה צולע, ופסיעותיו לא היו כפסיעות כל האדם. אך עתה – כשהגיע לעיר ונרפא – שוב יכול היה למדוד ע"י פסיעותיו ככל האדם.. והטעם שתיקן להם מטבע – משום שנפסק להלכה שבחתיכות כסף יש לחוש שמא נעבד בהן עבודה – זרה, אך במטבעות כסף – אין חשש. וא"כ יש לומר שקודם שהגיע יעקב לשכם – היו משתמשים למסחר בחתיכות כסף, אך יעקב שרצה לישא וליתן עמם חשש שמא עבדו בחתיכות ע"ז, ולכן תיקן להם מטבע – שבו אין חשש ע"ז. ואכן מיד אח"כ כתוב: וַיִּקַּן אֶת חֶלְקֵת הַשָּׂדֶה (לג,יט) – כיון שאפשר היה לעשות עמם מסחר.. (תפארת יהונתן).

וַיַּחֲן אֶת פְּנֵי הָעֵיר (לג,יח)

מה בא ללמדנו? – שצריך אדם להחזיק טובה למקום שיש לו הנאה ממנה (פסיקתא זוטרתי). בספר 'גדול ישראל', בו מובאות עובדות נפלאות מתולדות חייו של עבד ה' נאמן, הגאון רבי ישראל גרוסמן זצ"ל, מסופר כדלהלן: בהיותו בן 10 שנים בלבד, נשלח הנער הצעיר ללמוד בישיבת 'תפארת ישראל' בחיפה, בראשות הגאון רבי מאיר דב רובמן זצ"ל. כיון שהימים היו ימי מלחמת העולם השנייה, תנאי המחיה בישיבה, ובכלל, היו קשים עד מאוד. משפחות שלמות רעבו ללחם, וגם בני הישיבה נאלצו להסתפק בפת לחם חריבה. בחדרו של הנער הצעיר ישראל גרוסמן, היה תלמיד נוסף, שהתגורר ליד חיפה, וביתו היה בית – עשירים. הוריו היו מגיעים מדי פעם לישיבה, ונותנים לבנם דברי מזון טעימים, עוגות ומאכלי מתיקה, כדי להשביע את רעבונו. בטוב ליבו של בן-העשירים, לא שמר את המאכלים הללו רק לעצמו, אלא נתן גם לישראל גרוסמן לטעום מהמאכלים הטעימים, שאכן החזיו את ליבו ואפשרו לו ללמוד ביתר – חשק. כך היה במשך תקופה ארוכה. בשלב מסוים נפרדו דרכיהם של השניים. הוריו של בן-העשירים באו בפתע ולקחוהו מן הישיבה, והעבירו אותו למקום לימודים אחר, מבלי שתהיה לו אפשרות להיפרד מחבריו. הפרידה הפתאומית והבלתי-צפויה גרמה צער רב במיוחד לישראל גרוסמן הצעיר. 'עוגמת הנפש שלי נבעה מכך שלא התאפשר לי להודות לנער ההוא על המאכלים שנתן לי, שחזקו את גופי, ועל ידי כך למדתי יותר בחשק', סיפר הגר"י גרוסמן לצאצאיו ברבות הימים. במשך כל ימיו חיפש הגר"י גרוסמן את בן-העשירים הלז, ולא מצאו. מידת הכרת הטוב שהיתה טבועה בו, בגאון זה, לא נתנה לו מרגוע ומנוחה. הוא ביקש והתפלל בכל מאודו למצוא את מי שהיטיב איתו, ולהודות לו על כך בפה מלא. גם כאשר גדל בתורה, והפך לאחד מראשי הישיבות המפורסמים, ונודע כאחד ממחברי הספרים התורניים רבי-הערך, השקיע זמן ומשאבים על מנת לאתר את מיטיבו, אולם כל המאמצים עלו בתוהו. 70 שנים חלפו, ועדיין לא מצא הגר"י גרוסמן את בן-העשירים. אבל מי שמחפש ומבקש, סופו שיזכורו מן השמים למצוא את מבוקשו. זמן לא רב לפני שנפטר לבית עולמו, ישב הגר"י גרוסמן במקום תפילתו הקבוע, בבית הכנסת 'פרושים' בשכונת בתי וורשה בירושלים, שם שימש כרב בית הכנסת. לפתע מבחין הרב במתפלל חדש, שלא הכירו, הנכנס לבית הכנסת. רבי ישראל נכנס עימו בשיחה, והתעניין אודותיו. כשאמר לו האיש את שמו ושם משפחתו, רעד הגר"י גרוסמן מהתרגשות, עד שהנוכחים החלו לחשוש לשלומו. 'האם למדת בבחרותך בישיבת תפארת ישראל בחיפה?' – שאל רב בית הכנסת. משהלה השיב בחיוב, הגיעה התרגשותו של רבי ישראל לשיאה. למרות חולשתו הגדולה, קם הרב על רגליו, ואמר: 'ברוך השם שיתאפשר לי עתה לפרוע חוב ישן-נושן בן שבעים שנה! האיש הביט על הגר"י גרוסמן, ולא ידע כלל על מה הוא מדבר. אבל כאשר הרב הזכיר לו את מה שעבר עליהם בבחרותם, ואת ההטבות שעשה איתו, נזכר האיש באירועים אלה, והתרגש אף הוא עד דמעות לפגוש את מי שהיה איתו בחדר בישיבה. "דע לך, אמר הגר"י גרוסמן, כי אני חייב לך הכרת הטוב, מעומק ליבי, וזה כבר קרוב ל-70 שנה שאני תר אחריך כדי להודות לך על מה שעשית עמדי, ואם יש בי כיום תורה ומעשים טובים, הרי שחלק מזה נזקף לזכותך, על ידי שהיטבת עימי בנתינת המאכלים שהעניקו לי חוסן וכוח להמשיך ולהתמיד בלימוד

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

התורה". למדנו מכאן על כוחה של הכרת הטוב, עד היכן הוא מגיע. ולמדנו עוד, שכיון שהגר"י גרוסמן ביקש כל כך למלא את הכרת הטוב לבן-העשירים ההוא, לא נתנו לו מן השמים את האפשרות לעזוב את העולם הזה עד שיוודה למי שעשה איתנו את החסד הגדול (ופריו מתוק).

סיפור לשבת: להלן סיפור מופלא ביותר, המלמד אותנו מה באמת צריך להיות החשוב בחיינו. והאם אנו מביטים בעיניים מפוקחות על חיינו. האם הזולת נמצא בראש מעיינינו או חלילה אנו מציבים במרכז חיינו עניינים אחרים. ולהלן הסיפור המדבר בעד עצמו מפי בעלת המעשה: "נישאנו, בעלי ואני, לפני כ-15 שנים. לפני החתונה הגיעה הסבתא של החתן לתת לי מתנה. היא הוציאה קופסא קטנה עטופה. פתחתי אותה, ולעיניי התגלתה טבעת יהלום ענקית ומדהימה. לצערי הרב, הטבעת הייתה גדולה עליי. עובדה זו הסיחה את דעתי, וכל הזמן הייתי חייבת לחוש את הטבעת כדי לוודא שעדיין נמצאת שם". "החתונה עברה, שבת החתן, שהתקיימה באחד מבתי המלון, הגיעה לסיומה. בהיותנו בלובי, מבקשים לעזוב את המלון, גיליתי, לחרדתי, שהטבעת לא נמצאת על האצבע. סיפרתי לבעלי - והוא התנדב לרוץ ולחפש בחדר בבית המלון בו השתכנו. המחשבה הראשונה הייתה, שהורדתי את הטבעת והנחתי אותה בחדר". "לבי הלם בקרבי, לאחר דקות אחדות שנדמו בעיני כנצח, חזר בעלי והודיע בעצב: "לא מצאתי את הטבעת". שאלתי אותו, האם הוא חיפש בכל המקומות האפשריים? הוא סיפר, כי חיפש בכל החדר. ממש הפך אותו מהיסוד עד הטפחות. חיפש בארון, פתח את כל המגירות. הזיז את המיטה, השידה ואת הכיסאות. אולם ללא הועיל". "כמוכן שידיעה זו לא ארכה זמן רב, וכל המשפחה שהייתה נוכחת במקום, כולם ידעו כי איבדתי טבעת בשווי \$5000. בעלי ניסה להקל מעליי את האווירה הקשה, שאפפה אותי. קשה היה לי להבין, כיצד איבדתי את הטבעת. לא בכל יום אדם מקבל טבעת יהלום בסכום כזה! שפכתי על בעלי קיתון של רותחים והאשמתי אותו, בכל מה שהתרחש. אבל הוא קיבל את תוכחתי ולא אמר מאומה". "חלפו מספר חודשים. קשה היה לי לצאת מהמחשבה ומהעובדה, שאיבדתי את הטבעת. גם בני המשפחה תרמו למצבי. הם ריכלו עליי, כי אינני אחראית ואי אפשר לסמוך עליי בשום דבר. חשבתי שלא אוכל להחזיר לעולם את הערכת משפחת בעלי כלפיי" "ראש השנה מגיע. בעלי החליט לכבוד החג ללבוש את חליפת החתונה. לאחר מכן שאל אותי: האם החליפה עדיין עולה עליי? לפתע החל הוא לטפוח על ליבו. נבהלתי לרגע, חששתי כי קרה דבר מה. אולם הוא שלח את ידו לתוך הכיס הפנימי של החליפה ומוציא משם...לא פחות ולא יותר, את הטבעת שנעלמה!!!" "הבטנו בטבעת במשך דקות ארוכות. ואז פנה אליי בעלי ואמר: "אני מצטער. כנראה שמתי את הטבעת בחליפה ולא זכרתי!". ישבנו זה מול זה, ואני פשוט בכיתי מהתרגשות. מיד הוא התקשר לאימו והודיע לה חגיגית על מציאת הטבעת האבודה. לא חלף זמן רב וכל המשפחה הגיעו לביתנו. כולם התנצלו בפניי על שהאשימו אותי בחוסר אחריות. מרגע זה ואלך הפכתי "למלכה של המשפחה". הם הבינו שהם טעו, ואני אדם אחראי. אבל הסיפור עדיין לא נגמר.... "עברו חלפו להן 15 שנים. יום אחד החלטתי להחליף את הטבעת בתכשיט אחר. בכל זאת, 15 שנים עם אותה טבעת. ניגשתי לחנות בה נאמר לי שסבתא שם רכשה את הטבעת. פניתי למוכר ואמרתי לו כי בחנות זו נרכשה הטבעת, ואני רוצה לדעת במה אוכל להחליפה. "המוכר נטל את הטבעת בידו. הביט בה מספר שניות ואמר: "הטבעת אומנם יקרה מאוד. אבל לבטח היא לא נרכשה בחנות זו!" התפלאתי עד מאוד. אך כאשר הפנה את תשומת לבי לתאריך הקנייה הרשום באריזת הטבעת, לבי החסיר פעימה. חזרתי הביתה וחיכתי בקוצר רוח, שבעלי ישוב מעבודתו. פניתי אליו ושאלתי: ראה, אנו התחתנו בי"ד אדר, ואילו תאריך רכישת הטבעת הוא בחודש אייר. מה זה אמור להביע? סומק עז כיסה את פני בעלי, והוא שאל: "מה הבעיה?". "דמעות החלו לזלוג מעיניי: "אני אומר לך מהי הבעיה האמתית. הבעיה היא שבמשך 15 שנים לא הבנתי, איזה בעל מקסים יש לי! אני לא יודעת, איך עשית את זה. כשראית שאיבדתי את הטבעת, רכשת עבורי טבעת חדשה! אמנם ניסית להסתיר זאת ממני. בחרת טבעת יוקרתית וזהה לטבעת המקורית, ואף באותו מחיר. אבל רק דבר אחד הסגיר אותך, התאריך!". "15 שנים של אשמה הועברו ממני אליך! הסכמת לספוג את כל הביזיונות. כל חיצוי האשמה אתה קיבלת!". ובעלי, כמו מלאך, הסיט את מבטו לרצפה ושתק. לאחר דקות אחדות, לאחר שדובבתי אותו, סיפר לי איזו דרך חתחתים נאלץ הוא לעבור כדי להשיג את הכסף. הוא הסביר, שמכיוון שלא יכול היה לנקות את האווירה ביני לבין משפחתו, העדיף הוא להפסיד כסף רב. אבל הרוויח, ובגדול, שלום בית! לכאורה, זהו סיפור על טבעת יהלום, אבל באמת, זהו סיפור על לב שכולו זהב.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.